

LEGENDA CERBYLBI

Se spune că Dumnezeu, după ce a făcut Cerul și Pământul, a zămislit și animalele, rânduiind fiecare și locul unde să-și ducă traiul. Peștilor le-a dat adâncul apelor, păsărilor le-a hărăzit înaltul cerului, șerpilor au rămas să se târască pe pământ, iar urșii și lupii și-au făcut culcuș în pădure. Astfel, fiecare vietate și-a găsit sălașul. Și toate păreau mulțumite, doar cerbul rămăsese gânditor. A stat, s-a frământat, a scurmat o vreme pământul cu copita, apoi și-a luat inima în dinți și s-a înfățișat dinaintea lui Dumnezeu.

— Doamne, eu cred că fiarele pădurii au nevoie de un stăpân...

— Și pe cine socotești tu demn de asemenea onoare?

— Păi... cine altul decât eu?

— Te simți în stare să-ți conduci supușii și crezi că-ți vor da ascultare?

— Nu mă îndoiesc de asta, mărite Doamne!

— Bine, cerbul! Atunci așa să fie. De azi, tu ești stăpânul codrilor!

Mare a fost bucuria cerbului! Cu atâta ușurință i se dăduse rangul visat, încât și-a închipuit că va primi orice poftește.

— Doamne, aș mai vrea să-ți cer ceva... Cum vor ști animalele pădurii de cine să asculte? Poate ar fi bine să port un semn care să le arate că le sunt stăpân.

— Să-ți fac blana pestră?

— Păi... nu cred că e un însemn domnesc.

— Să-ți dăruiesc atunci o coadă stufoasă?

— Doamne, dar o coroană, cum au regii, n-ai putea să-mi faci?

— Prea bine, atunci!

Dumnezeu a smuls două ramuri înfrunzite de stejar și le-a înfipt în fruntea cerbului. Crengile s-au lipit îndată, de parcă acela ar fi fost dintotdeauna locul lor. Mândru nevoie mare, cerbul s-a întors în pădure și și-a chemat, cu un strigăt prelung, toți supușii. În poiană s-au strâns iepuri temători, veverițe jucăușe, vulpi roșcate, bursuci morocănoși, căprioare sfoase, bufnițe infoiate și arici țepoși. Numai lupul a rănjit disprețuitor și i-a întors spatele.

Când cerbul a încercat să-l oprească, lupul și-a arătat colții ascuțiți, mărând fioros. Coamele falnice ale cerbului nu-l impresionau: l-ar fi putut sfășia într-o clipă, dacă ar fi vrut! Cerbul a uitat și de

— Cine ești tu, străine? Și cu ce gând ai venit până aici, unde nici pasărea măiastră nu ajunge?
— Om bun sunt, măicuță. Iar gândul meu e mai curat ca lacrima!
— Dacă ești fecior, binevenit să fii. Dar dacă ești fată, cum te ghicesc după glas, îndepărtează-te fără să mai stai pe gânduri!

Lia, înspăimântată de vorbele aspre ale bătrânei, n-a apucat să facă niciun pas, că Soarele a coborât în grădină, orbînd-o cu strălucirea lui.

— Oh, nîcînd n-am văzut făptură mai gingașă! Nu știu cine ești și din ce ținuturi vii, dar mi-aș dori să nu mai pleci niciodată!

— Iubite Soare, de cînd tînjesc după dragostea ta! Sunt Lia și am străbătut pămîntul în lung și-n lat căutîndu-te. Iar acum, că te-am găsit, sunt fericită!

La auzul vorbelor de iubire, negura s-a ridicat de pe ochii bătrânei: fiul ei își dăruise inima, iar blestemul se spulberase. În loc să se bucure, însă, maica Soarelui s-a înfuriat cumplit:

— Ce dragoste e asta, între un astru și o muritoare? Așa ceva nu-i cu puțință! Uită că locul tău e sus, pe cer, și nu lângă o pămînteancă? Iar tu, Lia, nechibzuită ai fost cînd ți-ai părăsit împărăția ca să-l întâlnești pe Soare. Visul tău e imposibil! Fiindcă văd că fiul meu te iubeste, am să-ți cruț însă viața. Te prefac într-o pasăre și-ți hărăzesc să-l încanți în fiecare zi cu trîlurile tale.

Astfel, Lia s-a prefăcut într-o pasăre micuță, cenușie, căreia oamenii i-au spus ciocărlie. Nimic nu trădează frumusețea de altădată a prințesei, dar glasul ei nepămîntesc farmecă pe oricine-l ascultă. Iar Lia-ciocărlia se avîntă spre Soare de fiecare dată cînd cîntă, nădăjduind că, într-o bună zi, blestemul se va rupe, iar cei doi îndrăgostiți vor fi iarăși împreună.

LEGENDA FLORII-SOARELUI

Spune povestea că voievodul Ștefan cel Mare avea o fată atât frumoasă, cât nu mai era nimeni asemenea ei pe tot pământul. O trîstea umbra însă chipul domniței: încă de la naștere, era mută ca o stîncă. Degeaba încercase Ștefan să caute leac pe la vraci și cititori în stele: nimeni nu putea dezlega limba domniței. Într-o bună zi, la curtea voievodului a venit o vrăjitoare bătrână, care a cerut să-l vadă de îndată pe Ștefan:

— Am auzit de blestemul fiicei tale, mărite voievod. Dacă vrei să o scapi de mușenie, atunci ascultă la mine. Singurul leac este să fie sărutată de Soare! Poruncește-le slugilor să pregătească un ospăț cum nu s-a mai văzut și cheamă-l pe Soare să vi se alăture. Când va fi indeajuns de vesel, să se ducă domnița să-i ceară o sărutare, iar glasul îi va reveni pe buze.

Bucuros, Ștefan a răsplătit-o pe bătrână cu greutatea ei în aur. Apoi a dat poruncă să se aducă cele mai bune vinuri și să se pregătească bucate alese:

— Vom da un ospăț cum nu s-a mai văzut până acum! Trimiteți solii să cheme Soarele la banchet!

Însă Plaza-Rea, care le aduce oamenilor necazuri, ascultase vorbele vrăjitoarei și a hotărât să-i încerce socotelile voievodului. Așa că a plecat numaidecît spre palatul Lunii, soția Soarelui.

Luna, întristată că nu apuca să-și vadă soțul decât la răsărit și la apus, plîngea amar:

— Niciodată nu vine când îl chem, mereu trebuie să alerg după el... Florile îi văd chipul mai des decît mine. Of, de-aș fi fost o simplă muritoare, poate că m-ar fi iubit mai mult!

— Adevăr grăiești, mărită Lună, i-a șoptit Plaza-Rea. Soarele nu-ți este credincios. Chiar acum i se pregătește ospățul de nuntă cu o biată copilă care i-a căzut în mreje. Umblă vorba că vrea să o aducă printre stele, chiar aici, în palatul tău.

— Așa ceva nu este cu puțință! s-a infuriat Luna. Și-așa sufăr că e departe, acum vrea să mă rănească și mai mult? Îi arăt eu lui!

Luna a strâns nori negri de furtună și, cu tunete și fulgere în urma ei, a pornit spre cetatea lui Ștefan. În vremea aceasta, la curte ospățul era în toi. Soarele, care luase înfățișarea unui tânăr chipșez și se vesela alături de meserii, se îndrăgostise de domnița mută. Tocmai când se apropiase de tron și voia să o sărute, a ajuns și Luna la castel! Înainte ca buzele Soarelui să spulbere vraja, Luna s-a pogoară ca un vârtel de argint asupra domniței și a prefăcut-o în floare. Meserii au amuțit.

— Mărită Lună, lîj cer îndurare pentru fiica mea! a strigat Ștefan, îndurerat.

— E prea târziu! Vraja mea nu se mai poate desface!

Aruncînd vîpăi, Soarele și-a izgonit soața înapoi în negura nopții, blestemînd-o să nu mai poată păși nicicînd pe pămînt. Apoi a luat floarea și a sădit-o chiar în grădina palatului.

Au trecut anii și lumea a uitat povestea, dar florii i se spune și acum floarea-soarelui. În fiecare dimineață, ea lîj întoarce chipul după Soare, în așteptarea sărutării care să o scape de blestem.

